

שיגרת הוודינא

ערפאת ייצא מהמוקטעה, על הרגליים, עם אותו חיוך ואותה תנועת יו"י פאטתית. בינתיים מדברים על זה בחדרי חדרים, אבל גם בישראל יודעים שבסוף זה יקרה • שרון אמנם מתברך בישיבות ממשלה, אבל ראשו נתון לחקירות של בני משפחתו • יעלון נזכר בימים בהם התריע בפני רבין על אוסלו, אבל גם הוא מתעודד מהרחוב בשכם • הפלשתינים מנצחים אמנם בעימות ההסברתי, אבל הקרע בין אבו-מאזן לדחלאן מעמיק

לא נוטרים לו, לא מבקשים לנקום. סביר להניח שגם אם ידעו משהו, לא הסגירו. יחד עם כל זאת, ראש הממשלה ממשיך לשמור על רוחו הטובה. לפחות כלפי הוץ. בריון מפורט שנערך לאחרונה בנושא שחרור האסירים, עלו אין ספור פרטים טכניים מייגעים. איך לשחרר, על מה להתחיל את המשוחררים, פירוט השמות באינטרנט, עתידות לבג"ץ. ענייני ביוקרטיה מעייפת, מתישה. בשלב מסוים פנה ראש הממשלה לשר הביטחון ואמר: "אה, שאלו, נדמה לי שמתברר לנו כאן שקל הרבה יותר לתפוס את המחבלים האלה מאשר לשחרר אותם, כן?". מופו חייך. "אני לא בטוח שאם היית יודע מה יעבור עלינו כאן עם הרבר הזה", הוסיף שרון, "היית תומך בשחרור כל האנשים האלה", המשיך שרון. כולם צחקו, כרגיל. או כמעט כרגיל.

יעלון: רובי קשיו

מעודד מהרחוב הפלשתיני. יעלון

תחיכה גורפת

יעלון. הרמטכ"ל מצא עצמו בסוף השבוע שעבר, שלא בטובתו, כעומד מול האמריקנים. בראיון שהעניק שר החוץ האמריקני קולין פאוול לחמי שלו במסוף זה, נשמעו רטינות לעבר חוסר סבלנותו של בוגי. והוא בכלל לא ידע שהוא כזה. במידה מסוימת יעלון חש תחושה עמומה של דו"ח. הוא נזכר בימי אוסלו העליונים עת היה, כראש אמ"ן, המתריע הראשי והכמעט יחיד בשער. איך רדש מרבין להתרות בערפאת, איך התייצב מול ערפאת עצמו ותבע את מעצרו של יחיא עיאש, איך הזהיר את פרס ואיך אף אחד לא לקח אותו ברצינות עד שהכל התפוצץ. השבוע הוא סייד בשכם, בחן מקרוב את הסגת הסגר ואת התחלת חזרתם של החיים למה שהיה פעם מסלולם התקין לכאורה. אלא שהיום, אומר יעלון, המצב שונה. התנאים הסביבתיים, העולמיים, השתנו. היום יש לחץ אמריקני, יש הכרה עולמית בפגעי הטרור, יש מארינס בעיראק וכל המנהיגים באזור יודעים שלא לעולם חוסן. את החיכוך מול האמריקנים מגדיר יעלון כ"זיכוח". זה החל עוד

הרמטכ"ל מצא עצמו בעימות מול האמריקנים. בראיון שהעניק שר החוץ האמריקני קולין פאוול במוסף זה, נשמעו רטינות לעבר חוסר סבלנותו של בוגי. והוא בכלל לא ידע שהוא כזה

החוזה, עוד מעט ימצא עצמו בתוך טווח הקסאמים. חוץ מזה, הפעם זה שונה. הפעם לא את נפשו מבקשים, אלא את ילדיו. לא קל לו לקרוא, לשמוע, להביט בקלות ובמראות. בתורשים האחרונים נחקרו בפרשות השונות גם אחרים ממקורביו, ביניהם מקורבים לשעבר. כאלה שהורחקו מסביבתו לאחר שהפך לראש ממשלה. אנשי ונשות סוד. שרון, בניגוד לכמה מקורמיו, אינו שנוא. גם כשנטש אנשים לאורך הדרך, אלה

וילכו איתם. הסיבה היחידה שכוחות מיוחדים לא פורצים פנימה ואוספים את החבורה הזו היא חשש ממפגש בלתי מתוכנן בין קליע תועה או קיר מתמוטט לבין גופו של היושב ראש הפלשתיני. ערפאת אסף את המבוקשים, צופף אותם בחדר אחד וניסה להעביר אותם ליריחו. הם סירבו. אבר מאזן ודחלאן, אנב, טירפרו את המהלך. לא היתה להם שום סיבה להתנרב לשמש סודרים של מבוקשים הנתפסים כגיבורים ברחוב הפלשתיני ולייצר בכך תקדים מסוכן ונטל כבד. ערפאת נכנע אחרי 48 שעות, בלע את הפאטתיות הגוברת שלו והלך לישון.

המחוסס העיקרי המפריד בינו לבין החופש, ברגע זה, הוא אריאל שרון. ראש הממשלה ממשיך להתעקש. הוא התמכר לדיח הריקבון העולה מהמוקטעה, לסכלו של המנהיג הפלשתיני השנוא, לתיאורים הנרפיים הלא נעימים המתוארים מחדרי מצודתו הנצודה. גם שרון יודע שלא לעולם חוסן. האמריקנים איתנים במחיקתו של ערפאת ממצבת כוח הארם הפלשתינית, אבל ארישים לכליאתו. מצידם, שישוטט איפה שהוא רוצה. בשלב כזה או אחר, אם אכן תהיה התקרבות מדינית והשקט יישמר, ייודש שרון לבלוע את גאוותו ולתת את ההוראה, או הרמז, לכך שערפאת יכול לצאת, וגם לחזור.

אנשי ונשות סתר

שרון. גם ראש הממשלה במצור. החקירות, השתיקות, הביקורת הציבורית. שרון איש חזק, רגיל למאבקים והשמצות. הוא כבר היה למעלה והוטח בעוצמה למטה, הוא כבר הודח, הוא כבר ישב בבית מושפל. כל זה קטן עליו. אז, בימים הרחוקים והשחורים של ועדת כהן שהמליצה לשחררו מתפקיד שר הביטחון, היה שרון נוהג לצאת לשדות ולחרוש. להטביע את יגונו במחרשה, להוציא את העצבים על הטרקטור. היום, זה כבר קשה. הוא לא צעיר, השב"כ מצר את צעדיו (גם בתוך

ערפאת. בסוף הוא ישוחרר. זה יכול לקרות בעוד כמה ימים, כמה שבועות, כמה חודשים. אם לא יקרה משהו דרמטי, אם לא יתרחש איזה מגוהיגוע או משהו לא צפוי אחר, זו תהיה השורה התחתונה: ערפאת ייצא מהמוקטעה. לא על אלונקה, על הרגליים. עם אותו חיוך, אותה כאפייה, אותה תנועת יו"י פאטתית. בינתיים, מדברים על זה בחדרי חדרים. בעיקר מלחשיים.

נשיא ארצות-הברית ג'ורג' בוש הבטיח לאבר מאזן לרבר על זה עם שרון, אך לא קיים. שרון מילמל משהו מול אברמאזן, ולא יספ. במרכז למחקר מדיני במשרד החוץ (המוריעין של סילבן שלום) כבר הוכן נייר עמדה מפורט, מנומק, עם כל הפלוס והמינוסים של "שחרור" ערפאת. השורה התחתונה שלו מגלה עדיפות לשחרור. זה חשוב לאברמאזן, שנתן לערפאת הבטחה מפורשת להעי ניק לעניין עדיפות עליונה, ולא סיפק את הסחורה. ההערכה היא כי שחרורו של הראיס יחזק את אברמאזן ברחוב ולא יגרם לו נזק בלשכה. אולי להפך. מהמוקטעה ערפאת מצליח לפעול ולמשוך כלא מעט חוטים. הוא נתפס על ידי הפלשתינים כקדוש מעונה, מעין שוכת רעב חרידורי נצור שמקריב עצמו, אל מול הטנקים הישראליים, למען בני עמו. ערפאת הפך, במוקטעה, למה שלא היה אף פעם. עד היום הוא בעיקר היה נהנתן ושייט בנעימים ברחבי העולם כשהמוני הפלשתינים נמקים בסמטאות מחנות הפליטים. מאז כליאתו, הוא טובל כמו כולם, אולי אפילו קצת יותר (כי התרגל לחיים היפים). אם יחזור לצעוד על שטיחים אדומים בטרקליני ארמונות אירופה, יאבר פופולריות ויירען. הלחץ הבינלאומי על ישראל בתחום הזה ייעלם. זו, לפחות, דעת חלק מאנשי המקצוע.

השבוע ניסה ערפאת לתפוס מנהיגות. כיום שני חגג יום הולדת עצוב במוקטעה והחליט לעשות הצגת תכלית מול המבוקשים שמצטופפים שם איתו. בזמן האחרון הבין ערפאת שהוא, בעצם, כך ערובה של המבוקשים. אם ייצא, צה"ל ייכנס

ההערכה היא כי שחרורו של הראיס מהמוקטעה יחזק את מעמדו של אברמאון ברחוב הפלשתיני • צילום: וויטרס

ראש הממשלה הפלשתיני הוא הפתעה עצומה. לטובה. שקט, נחוש, אמיץ. הוא מודע לחוסר הכריזמה שלו, הוא יודע שאינו סופולרי בהמות, אבל כל זה לא מעניין אותו. בווינגטון מחזיקים ממנו, בירושלים מאמינים לו. מה שאי אפשר להגיד על דחלאן. הממונה על ענייני הביטחון לא רוצה ללכלך את הידיים בעימותים, במיני מלחמות אורחים. דחלאן רוצה להיות טפלון כדי להכשיר את עצמו להנהגה. יש בו כמעט את כל התכונות הנדרשות. הוא יודע שכפטריוט פלשתיני לא יוכל לשרוד אם ישליך את אחיו לכלא או יהרוג בהם. הוא יעשה את זה רק כשירגיש מאוד בטוח או כשזה יהיה לו מאוד כדאי. הוא עדיין רחוק מהמצב הזה. בשלוש השנים האחרונות דחלאן הלך על חבל רק, מדי פעם מעד לצד כזה או אחר אבל הצליח להישאר, איכשהו, מחוץ למעגל המבוקשים. אין לו שום כוונה ליפול דווקא עכשיו.

בינתיים, עם שוך האינתיפאדה, מתחדש העימות ההסכרתי במלוא עוזו. נכון לדגוע זה, הפלשתינים עושים לנו בית ספר. נציגיהם משוטטים בווינגטון ובאירופה, חמושים באנגלית רהוטה, מוטיבציה גבוהה ומצגות משוכללות. ראה פרשת "חומת ברלין". יש להם יחצנים יקרים ויעילים, אין להם בעיות תקציב. הם משתדלים לייצר אווירה משכרית, להשתמש ברימויים רגישים ("חומה", "מלחמת אורחים", הכנסת העם הפלשתיני ל"גטו"), חוכים להצלחה. מולם מתייצבת מערכת הסברה ישראלית נטולת

בדיון על שחרור האסירים הפלשתינים אמר שרון לחופו: "אה, שאול, נדחה לי שמתברר לנו כאן שקל הרבה יותר לתפוס את המחבלים האלה מאשר לשחרר אותם"

אמצעים, כמעט גואשת. הדוכרים שלנו באמריקה מעולם לא היו טובים יותר (אלון פנקס בניירורק, רני גילרמן באר"ם, רני איילון בווינגטון ויובל רותם בלוס-אנג'לס נותנים מענה אסטרטגי מהמעלה הראשונה), אבל המלחמה העיקרית מתבצעת במשרדים, מול מקבלי החלטות. שם, אנחנו כביעה.

כאן, מתקוטטים על לבו של ג'ון וולף. השליח האמריקני הכין טבלאות שליטה מפורטות עם רשימת ביצועים ודרישות משני הצדדים. תחום בו הפלשתינים סיפקו את הסחורה, למשל, ייצבע בירוק. תחום בו הם התחילו לכבד את הדרך עדיין ארוכה - יהיה צהוב. תחום בו אין עדיין ביצוע והמחויבות נותרה מיותרת, יהיה ארום. כנ"ל לגבי ישראל. יש שם המון סעיפים: אסירים, איכות חיים, העברת כספים, פעולות שמחבלות באמון (למשל, גדר ההפרדה, הריסת בתים, הפקעות), שיתוף פעולה ביטחוני, הסתה, ביטחון (לוחמה בטרור), התנהלויות ומאחזים, רפורמות.

שני הצדדים משייטים עדיין בתחום הארום ברוב הנושאים. הפלשתינים הגיעו לצהוב-ירוק בנושא ההסתה, אנחנו חונים על ירוק בנושא הכלכלי (יתרת החוב הישראלי לרשות הפלשתינית הוסדרה השבוע). הפלשתינים בארום מלא בנושא הביטחוני, אנחנו בארום מלא-מלא בנושא גדר ההפרדה. בקיצור, וולף רציני. מאוד רציני. הגנרל ריוורד ומבקי, שני כוכבים, מפקיד ירוקום, יגיע בקרוב לכאן כדי להיות איש הקשר בנושא הביטחוני. הפלשתינים, מצידם, לא מרוצים מהמצב ומקיימים קבוצת פיקוח משלהם שתסייע לוולף. דחלאן טוען שהאמריקנים מסתמכים על רוחות של אג"ת וצה"ל, שמצבת כוח האדם שלהם מצומצמת ולא מכסה את כל האירועים, שהם תלויים יותר מדי בלוגיסטיקה הישראלית ובנתונים שמגיעים מישראל. עכשיו, יתחילו אנשי דחלאן להכין רוחות מקבילים לאלה שמייצר צה"ל ויפציצו את וולף עם הניירות שלהם. ככה זה כשנגמרת המלחמה בשטח. היא מתחילה על השולחן. וחוזר (חלילה).

kaspit@maariv.co.il

כולם חייכו, בני המשפחות מחו רמעה. איריליה כרתהות. עכשיו, אם רק יואיל צה"ל להסיר חלק מ-160 המחסומים המוצבים לאורך ולרוחב יהודה ושומרון, חלק גדול מהם מיותר, בחלק גדול מהם אין כל תועלת, רובם הופכים את חיי הפלשתינים לגיהנום עלי ארמות - אפשר יהיה להגיד שנעשה משהו אמיתי, ממש, לחזק את אברמאון.

פטריוט פלשתיני

אברמאון ודחלאן. הם כבר לא לגמרי ביחד. הקרע העמיק אחרי הביקור בווינגטון, ממנו עלה הרושם שדחלאן בא לבית הלבן והביא איתו גם את אברמאון. יש להם אג'נדה שונה. זה כבר פורסם כאן, אבל זה הולך ומתברר, הולך ומתחזק. דחלאן מפגין כוח, ביטחון עצמי. יש לו לוח ומגים. חלק ממקורביו טוענים שבעוד כמה חודשים, מקסימום שנה, הוא יהיה היורש. הדברים מגיעים לאברמאון, שחורק שיניים.

לדעתו, הרחוב הפלשתיני מגבה את אברמאון ודחלאן כגדול. החמאס בצרות. צריך לפעול עכשיו, לפני שיהיה מאוחר מדי. יעלון מודע לצורך לחזק את אברמאון. לדעתו, הפלשתינים שגו בכך שלא ניצלו את שחרור האסירים השבוע. אנחנו, הוא אומר, עשינו את זה במקומם. חמ"ל מיוחד הוקם לצורך הזה. רובת צה"ל תתאלוף רות ירון, יועץ התקשורת של ראש הממשלה אריגון פרלמן, יועץ התקשורת של שר הביטחון אלי קמיר, סמנכ"ל הסברה במשרד החוץ גרעון מאיר. הם מדברים בשיתח ויערה כמעט כל יום ומתכננים את האירוע.

פרלמן העלה את הכל על הכתב. תוכנית "דרך הרשה" לשחרור האסירים הפיכת האירוע לחיובי, מואר ואנושי ככל האפשר, לשימוש הצרכנים השונים (ועוצי טלוויזיה נרחבי העולם, רשתות רדיו, עיתונאים). זה קרה ביום רביעי וזה הצלחת. הסוהרים ניתקו את אויבני הפלסטק של האסירים 300 מטר בטרם הגיעו אל התקשורת, החיילים השתדלו להוציא את עצמם מהפריים, כולם חתמו על ההתחייבות לא לחזור לטרור,

בעקבה, כשהרמטכ"ל טען שהפלשתינים מסוגלים לקחת אחריות על רצועת עזה מיד האמריקנים חשבו שלא. יעלון צדק. זה נמשך עכשיו, כשהוא משוכנע שדחלאן יכול להתחיל לפרק מיד את אריגוני הטרור והאמריקנים חושבים שלא. יעלון משוכנע שהוא צודק.

הרמטכ"ל מביט על הרחוב הפלשתיני ומתערך דר. יש, לרביו, תמיכה גורפת בהמשך ההודגא. גם בחמאס מבינים את זה. היום מתפרנסים 22 אלף פלשתינים, מדי יום, ממועסיקים ישראלים. בקרני עוברות 800 משאיות ביום (כמו פעם). אפשר להגיד, בוהירות, שיש "בום" כלכלי חיובי, שתלוי בהמשך היעדר הבומים האחרים, אלה שהתרגלנו אליהם בשלוש השנים האחרונות.

יעלון מאמין באברמאון, הרבה פחות בדחלאן. הוא מאזין בקשב לשפתו של אברמאון, שמרבר בשפה חרשה, מאוכזב מנסיגתו של דחלאן בחזרה למילים הישנות. הוא רורש מהם להתחיל לקיים מלחמת אורחים. הוא רורש מהם להתחיל לקיים את "תוכנית 90 הימים" של דחלאן ככתבה וכלשונה. לא מלחמה, פירוק, לא אלימות, נטרול.